

— Азъ отдавна забелязахъ това. Оставете хората да учатъ, а вие си вършете вашата работа. Не всѣко нѣщо прилѣга на всички.

На другата сутринъ катеричката избърса всичко съ опашката си. Звънецътъ удари, но нѣмаше никакво джудже.

— Трѣбва да съмъ подранила, — казатъ на кукувицата.

Дойде и щъркелътъ. Почака, почака, но никой не се яви! Тогава той взе букваря подъ мишница и се запжти къмъ планината на джуджетата. Съледаха го. Най-малкиятъ отъ ученицитѣ изтича на срѣща му и извика:

— Ние нѣма вече да учимъ! Главитѣ ни надебелѣха отъ учението!

— Глупости! Моята глава надебелѣла ли е? — сърдито каза щъркелътъ.

— Да, но учеността у тебе е отишла въ клюна! — забеляза малкиятъ немирникъ.

Щъркелътъ се завърна отчаянъ дома, нѣмаше вече кой да му носи жаби...

Вѣра Бояджиева.

Хвърчащиятъ корабъ.

(Приказка)

Живѣлъ нѣкога единъ старецъ съ своята бабичка. Тѣ имали трима синове. Двамата били умни, а най-малкиятъ глупавичкъ и затова го викали Глупчо. Майката обичала умницитѣ, галила ги и имъ говорѣла кротко, а Глупча гледала накриво. Единъ день въ селото дошла новина: „Който построи корабъ самъ да хвърчи, царътъ ще го направи зетъ, ще му даде дъщеря си“. По-старитѣ братя решили веднага да опитатъ щастието си и помолили родителитѣ да ги благословятъ. Майка имъ ги омила, премѣnila, дала имъ ядене за пжтъ, па не забравила да имъ тури въ торбата и ракийка. Глупчо помолилъ майка си да стъкми и него за пжтъ.

— Кжде по дяволитѣ ще вървишъ, ти овча главо, — рекла майка му, — вълци ще те изядатъ нейде!

Ала Глупчо сѣ викалъ:

— Искамъ да отида, искамъ да отида . . .

Като видѣла, че не ще има мира отъ него, майка му го приготвила. Дала му едно кжсче коравъ хлѣбъ, едно стъкло съ вода и дигнала ржце отъ него. Глупчо тръгналъ. Вървѣлъ, вървѣлъ и срѣщналъ единъ старецъ. Старецътъ го запиталъ: